

ФЕНОМЕН КОСМОПЛАНЕНТАРНОГО БУТТЯ ЛЮДИНИ У КІНЕМАТОГРАФІЧНІЙ СПАДЩИНІ А. ТАРКОВСЬКОГО

Клочков І. В.

кандидат філософських наук,
доцент Національного університету харчових технологій

Структури розвитку сучасного кіномистецтва неможливо уявити поза фундаментальними відкриттями у межах творчого експерименту і пошуку ХХ століття. Насамперед, якщо зазвичай мова ведеться про фундаментальні розвідки цивілізації, науки або інших смислових детермінант сучасності, постать А. Тарновського немов дорогоцінний моноліт відтворює смисловий горизонт в якому обертають споконвічні цінності й прагнення особистості. Якщо вести мову про поняття «природи», «суспільства», «культури», «особистості». То відразу ж спадає на думку образ чітко вирізьблений зі страждань і прагнень людини. Для цього російського кінорежисера палітра виявляється більш фундаментальною і мета проблематичною. Такі кінокартини як «Каток і скрипка», «Іванове дитинство», «Андрій Рубльов», «Соляріс», «Дзеркало», «Стакер», «Час мандрівок», «Ностальгія» і «Жертвопринесення» унаочнили сутнісні моменти розвитку особистості, як проєкції страждань Всесвіту і «одиночної камери», до якої замкнуто серце кожного. Біль, смуток, неочікувані страждання, граничність і ламкість всього сущого, фатальний вибір тягаря свободи й смутку – ось одні з тонів, що розкривають поетичний світ цього виду мистецтва. На жаль подібне звеличення йде не на користь творам. А їх трансформації. Інформаційне суспільство, зі своїми намірами, інколи хтивими прагненнями усуває на другий план людину, котра не мислить власне існування без природи, основ всього сущого, Бога. На думку спадає відома фраза з картини «Стакер» про те, що при народженні людина слабка. А з часом грубішає, що зрештою неминуче призводить до її зникнення.